

[Fuglsang.]

drift; det er dog revnende ligegyldigt sammenlignet med spørgsmålet vintersejladts eller ikke-vintersejladts. Når jeg fortsat mener, at vi må forkaste det stillede dagsordensforslag, og står fast ved, at der bør gennemføres en rigsretssag, er det for herigennem at nå til den størst mulige klarhed og få den stærkest mulige vurdering.

Formanden: Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ordet. Jeg henstiller, at der er mere ro i salen.

Aksel Larsen: Jeg beklager meget, at den højtærede justitsminister ikke havde andre bemærkninger til det, jeg sagde.

Jeg kan ikke godkende hans bemærkninger til mig. Jeg kan ikke godkende hans irrettesættelse, men jeg finder i øvrigt, at det havde været rimeligt, om justitsministeren havde beskæftiget sig med den del af mine bemærkninger, der tilsigtede at påvise det uholdbare i det, man hævder såvel fra regeringens side som fra regeringspartierne ordføreres side, at hvis der ikke er en bestemt straffelovsparagraf, der kan henvises til, kan der ikke rejses sag. Jeg beklager, at den højtærede minister ikke havde noget at sige til selve det principielle i forholdet til rigsadvokaten: hvorvidt en sådan sag om en ministers forhold til folketinget er noget, der vedkommer rigsadvokaten, eller ej. Jeg hævder, at det vedkommer ikke rigsadvokaten, det var aldeles urimeligt at gå til ham, og det er aldeles urimeligt at dække sig bag det, rigsadvokaten har sagt — men det har vi altså ikke fået noget svar på.

Det ærede medlem fru Edel Saunte vil have en undskyldning fra mig. Det ser jeg mig ikke i stand til at give. Jeg tillader mig at gøre opmærksom på, at netop det citerede af direktør Ebbe Groes' forklaring, som man kan læse på side 103 i dommerudvalgets første beretning, lyder således:

„at dengang stod de to erklæringer nu ikke for os som så kolossalt afgivende fra hinanden, som opfattelsen nu i 1959 synes at være“.

„Så kolossalt“, det er uhyre stærkt. Det, det drejer sig om, er jo, hvorvidt styrelsesrådets medlemmer var klar over, at der er forskel på de to erklæringer, og det synes

jeg dog er dokumenteret tilstrækkeligt, bl. a. ved henvisning til udtalelsen af hr. A. W. Nielsen. Nu siger det ærede medlem fru Edel Saunte, at A. W. Nielsen ikke er medlem af styrelsesrådet. Det behøver det ærede medlem ikke at fortælle mig, for det har jeg selv fortalt, men A. W. Niensens udtalelser går ud på, at han og Ebbe Groes — og Ebbe Groes var vel medlem af styrelsesrådet — var enige om, at det var kedeligt, at der forelå 2 forskellige erklæringer. Det tyder dog på, at de var klar over, at der var forskel på erklæringerne. Det er det, jeg har henholdt mig til.

Hvad angår det spørgsmål, om der er straffelovsgrundlag, har vi nu også fået at vide af det ærede medlem hr. Lannung, at heller ikke rigsretten kan dømme uden straffelovsbestemmelser. Jeg tvivler ikke om, at det i 1856 er blevet fastslået, at der skal være straffelovsbestemmelser, for at rigsretten kan domfælde, men det, jeg gerne vil gentage — undskyld det uhyggelige udtryk — indtil hudløshed i det håb, at de ærede medlemmer dog skal begribe det, er, at jeg ved ikke, om der er nogen, der kan straffes og bør straffes i denne sag, og det vil jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt, men jeg vil have denne sag undersøgt, og jeg vil have fastslået af en eller anden autoritativ instans, at folketinget ikke kan finde sig i at blive vildledt. Det er min opfattelse, at rigsretten udmærket kan behandle en sag og afgøre, om der er strafansvar — det kan være, den kommer til det resultat, at der ikke kan gøres strafansvar gældende, at der ikke kan idømmes fængsel, hæfte, bøde eller lignende, men derfor kan rigsrettens konklusion alligevel blive af særdeles stor betydning for forholdet imellem de ansvarlige ministre og folketinget og af særdeles stor betydning for udformningen af forslag til ministeransvarlighedslov.

Det ærede medlem fru Edel Saunte siger, at først da dommerudvalget ikke kom til det resultat, som de herrer nu ønsker, nemlig et resultat, der kunne bruges mod Kjærboel, tog man fat på at kritisere dommerudvalget. Det er slet ikke rigtigt. Nej, da man fik dommerudvalgets beretning og det viste sig, at den var i høj grad utilfredsstillende, fordi den lod en mængde vigtige spørgsmål ubesvarede eller uafgjorte, måtte man for-